

နီကီရဲ

သံစုံကြူးတဲ

ဃ

ကိုးထစ်လျှင် တစ်ကြိမ် ချိုးကွေ့ရသော လှေကားထစ်များကို နင်းတက်ချိုးကွေ့ရင်း သူစိတ်သည် အနည်းငယ် မွန်းကျပ် လေးလံလာခဲ့သည်။ ။ ရန်ကုန်ညဦး၏ မသဲမကွဲ အသံများ သည် တစ်စတစ်စ သူ့အောက်မှာ သဲ့သဲ့ကျန်ခဲ့၏။ သူတို့ နှစ်ယောက်၏ ခြေသံခပ်အုပ်အုပ် အေးစက် ငြိမ်သက်နေသော လှေကားထစ်များ ၊ ပိတ်ထားသော တံခါးများ နှင့် သူတို့ တက်လာသော ကန်ထရိုက်တိုက်ကို မြို့အပေါ်စီးမှ ကြည့်မည် ဆိုလျှင် တော့ မီးလင်းနေသော ကိတ်မုန့်တစ်တုံးလို မြင်ရမည် ဖြစ်သည်။ ။

ဘယ်နှထပ်မြောက်လဲ ဆိုတာကို သူ မမှတ်မိတော့သည့် အချိန်တွင် သူမက အခန်းတံခါးရှေ့မှာ ရပ်သည်။ ။ လက်ထဲမှာ ပွေ့လာသော အညိုရောင် စက္ကူအိတ်ကို ဆင်စွယ်လို ချောမွတ်နေသည့် လက်မောင်းသားကလေးနှင့် ညှပ်ကာ လယ်သာစလင်းဘက်(၁) အိတ်ကို ကျွမ်းကျင်စွာ ဖွင့်၍ မွှေနှောက်ရှာသည်။ ။ ဘာကိစ္စမှ အရေးတကြီး မရှိသည့်တိုင် သူမ စလင်းဘက်(၁)ထဲက သော့ကို ရှာနေပုံက အခန်းထဲကို အလောတကြီး ဝင်ချင်သည့်ပုံ ဖြစ်နေသဖြင့် သူ စိတ်မသက်သာစွာ တစ်ဖက်သို့လှည့်ကာ လှေကားထိပ်တွင် ပိတ်ကာထားသော အညိုရောင် မှန်ကွက်များ ပေါ်တွင် ကိပ်ငြိနေသည့် ရန်ကုန်ညဦး၏ အလင်းရိပ်သဲ့သဲ့ကို ငေးနေလိုက်မိသည်။ ။

သော့ခလောက်နှင့် သံပန်းတံခါး ထိရိုက်သံ၊ သံပန်းတံခါး ဆွဲဖွင့်သံ၊ ကျွန်းသား လျှာထိုးတံခါး ဆွဲဖွင့်သံ ညင်ညင်သာသာကို ကြားရပြီး သူမက ဆံပင်တိုတိုကလေးကို ယိမ်းလှုပ်သွားအောင် သူ့ဘက်လှည့်

ပြီးပြီ၊ ဝယ်လာသော ပစ္စည်းထုပ်များကို အသာထိန်းကိုင်ကာ အခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။ ။

သူ အခန်းထဲ ဝင်ဝင်ချင်း တစ်နေ့ခင်းလုံး ပိတ်လှောင် ထားခဲ့ဟန်တူသော တိုက်ခန်းတို့ ၏ ရနံ့ကို ရသည်။ ။ ထိုရနံ့သည် သူနှင့်အတော် စိမ်းနေသေးသော်လည်း ခဏချင်းပင် ထိုရနံ့နှင့် သူ ယဉ်ပါးသွားသည်။ ။ ကြက်သွေးရောင် ဆိုဖာစားပွဲ၊ မတ်တတ်ပန်ကာ၊ ရေခဲသေတ္တာ၊ 600 Power လေးထပ်ကက်ဆက်၊ ပေါ်လစ်ရည် ဝနေသည့် လျှာထိုးပြား နံရံပေါ်ကို ဂျိမ်းဒင်း(န်)၊ ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှာ နမ်းနေကြတဲ့ ချစ်သူနှစ်ယောက် သူ ဝင်လာသော တံခါးဘယ်ဘက် အရှေ့ခန်းကို ကာထားသော ရေညှိရောင် လိုက်ကာတွန့်ကြီးများ အားလုံးကို ဖွင့်ပြီးသား မီးချောင်း အရောင် လင်းလင်းထဲတွင် သူ ငေးကြည့်နေမိသည်။ ။

"Please wait a minute နော်"

အပြီးနှင့် သူ့ပခုံးကို လှမ်းရိုက်ရင်း ဆိုဖာပေါ်သို့ ဝယ်လာသည့် အိတ်များကို အသာချသည့်အခါ စက္ကူထုပ်ထဲသို့ အညှိရောင် ပန်းသီးတစ်လုံး လှိမ့်ထွက်လာသည်။ ။ သူမက သူ့နောက်မှ ပွင့်လျက်ရှိသည့် တံခါးကိုပိတ်ကာ နံဘေးနားက ပိုးကြိုးကလေးကို ဆွဲသည့်အခါ ရေညှိရောင် လိုက်ကာတွန့်ကြီးများက တိတ်တဆိတ် ပွင့်သွားပြီး အညှိရောင်ရောင် မှန်အပြည့်ကာထားသော အခန်းရှေ့ခန်းကို တွေ့ရသည်။ ။

ထိုအိမ်ရှေ့ခန်းထဲတွင် ခင်းထားသော ကောဇောအပြည့်၊ ဆိုဖာတစ်စုံ၊ Dream bed အနီရောင်တစ်ခု၊ တယ်လီဖုန်းတစ်လုံးနှင့် ပြန့်ကျဲနေသော Time New Week မဂ္ဂဇင်းများကို သူ လှမ်းငေးရင်း ကော်ရစ်တာ မရှိသော ကန်ထရိုက်တိုက်ခန်း တစ်ခန်း၏ မွန်းကျပ်စွာ ထီးတည်းဆန်မှုကို သူ စတင် ခံစားရသည်။ ။

အပေါ်သို့ လွင့်တက်လာသော ကားဟွန်းသံတစ်ခု၊ နှစ်ခုမှ လွဲ၍ သူသည် အရာရာနှင့် ပိုင်းခြားခံလိုက်ရသလို ဖြစ်သွားသည်။ ။ ဆိုဖာပေါ်ထိုင်ပြီးပြီးချင်း ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ထပြန်သွားလျှင် ကောင်းမလားဟု သူစဉ်းစားမိသွားသည်။ ။ လူတွေ ရှုပ်ထွေးနေသည့် ပလက်ဖောင်း တစ်ခုပေါ်မှာ သူ လမ်းလျှောက်နေရာမှ ဒီအခန်းထဲ ရောက်လာပုံကို သူ့ကိုယ်သူလည်း အံ့သြနေမိသည်။ ။ သူမ အခန်းကို လိုက်ခဲ့ပါလားဟူသော ဖိတ်ခေါ်မှုကို သူ လက်ခံခဲ့တုန်းက ထိုအခန်းမှာ တခြားလူတွေလည်း ရှိနေလိမ့်မည်ဟု သူထင်ခဲ့သည်။ ။ အခုတော့ သူ ထင်ထားသလို မဟုတ်။

ဆိုဖာသည် အိစက်ညက်ညော နေသည့်တိုင် အခန်းသည် အေးဆေးငြိမ်သက်နေသည့်တိုင် သူ့ရင်သည် မွန်းကျပ်လာကာ ခန္ဓာကိုယ်က အဆမတန် နွမ်းနယ်ချင်နေသည်။ ။ ထိုမွန်းကျပ်မှု၊ နွမ်းနယ်မှုတို့ ၏ အောက်တွင် တစ်ခုခုကို အကြီးအကျယ် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေသော ခံစားမှုကလည်း ရှိသေး၏။

သက်ပြင်းကိုချကာ ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်ကြည့်မိတော့ စားပွဲပေါ်မှာ ပန်းခြောက်ခြင်းကလေးကို တွေ့သည်။ ။ အသာမကြည့်တော့ ရနံ့သင်းသင်းကလေးနှင့် အသီးအရွက်ကလေးတွေ ကြိမ်ခြင်းကလေးထဲမှာ ညှပ်သိပ် ငြိမ်သက်နေသည် ကို တွေ့ရသည်။ ။ သူမသည် ကျောင်းတုန်းက အင်မတန် ပုံဆွဲညံ့သော ကျောင်းသူတစ်ဦး ဆိုတာကို သတိရတော့ သူ ပြုံးဖြစ်သည်။ ။ လက်တွေ့ခန်း၏ ဘလက်ဘုတ်ပေါ်မှာ ဆွဲထားသော ဆဲလ်ရည်ကွက်များ၊ သစ်ပင် အတွင်းပိုင်းများ၊ ပန်းပင်ပုံများ သည် သူမ၏ လက်တွေ့စာအုပ် ကလေးထဲမှာ သေးသေးကလေးတွေ ဖြစ်နေတတ်သည်။

။

ပုံဆွဲပြီးချိန် ကျောင်းသားများ သက်ဆိုင်ရာ Table ဆရာမရှေ့

တရုန်းရုန်း ပြနေချိန်မှာ သူမသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် ပုံတွေကို ခဲဖျက်နှင့် ဒေါသတကြီး ဖျက်နေတတ်သည်။ ။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ပုံတွေက သေးလွန်းတယ်တဲ့ ၊ အားလုံး ပြန်ဆွဲပါတဲ့ ၊ သေချင်တော့ တာပဲ"

နုတ်ခမ်းများကို ကိုက်ထားပြီး အလိုမကျသော ဒေါသရိပ် နည်းနည်း စွတ်နေသည့်တိုင် သူမ မျက်နှာသည် တော်တော် လှနေသေး သည်။ သူမ၏ သေးသေးတွန့်တွန့် ပုံကလေးတွေကို ကြည့်ကာ သူ ရယ် ချင်သည်။ ။ နောက်နေ့ လက်တွေ့ရက်များ တွင် သူမက သူ့နားမှာ ထိုင် သည်။ သူ့ခဲတံမှ ခဲသားများ သည် သူမ၏ လက်တွေ့ စာအုပ်ထဲမှာ အချိုးအစား ကျနသော ပုံတွေ ဖြစ်သွားကြ၏။ ပြီးတော့ သူမက သူ့ကို မြဲကျွန်းသာမှာ လက်ဖက်ရည် တိုက်သည်။ ။ ရယ်ရယ်မောမော စကားပြောကြသည်။ ။ သိပ္ပံကင်တင်းမှာ ထမင်းစားကြသည်။ ။ ညနေရီ အင်းယားကန်ပေါ်မှာ ထိုင်ကြသည်။ ။ ကန်ထဲမှ ရေလှိုင်းကလေးများ သ ည် ကမ်းစပ်ဆီသို့ အလာတကြီး ပြေးရင်းလွှားရင်း သူမ မျက်နှာပေါ်သို့ ညနေရီနေရောင်ကို လှမ်းပို့ သွားသေးသည် ကို သူ ငေးမော မှတ်သားခဲ့ ဖူးသည်။ ။

သူသိသရွေ့ ဆိုလျှင်တော့ သူမသည် စကားနည်းသည်။ ။ ရုပ်ရှင်နှင့် အင်္ကျီအကြောင်းကို သိပ်မပြောတတ်။ မိန်းကလေး အပေါင်းအသင်းလ ည်း သိပ်မရှိ။ သူ ဘာဖြစ်နေသည် ဘာလုပ်ချင်သည် ကို ခန့်မှန်းရမလွ ယ်သော မိန်းကလေးမျိုးသာ ဖြစ်သည်။ ။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် စားပွဲပေါ်မှာ လျှောက်သွားနေသော ပုရွက်ဆိတ်တစ်ကောင်ကို မရမက လိုက်သတ်တတ်သော အကျင့်မျိုးလည်း သူမမှာ ရှိသေး၏။ သူမနှင့်သူ

တူညီသည့် အချက်မှာ စိတ်လွတ်လက်လွတ် ပျော်ရွှင်တတ်ခြင်းနှင့် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမဲ့စွာ သွားလာတတ်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူမနှင့်အတူ ရှိစဉ် ကာလများက သူ တင်ပြသမျှ ပျော်စရာကိုလုပ်ဖို့ သူမ ဘယ်တော့မှ သိပ်မငြင်းတတ်။

"ဘာတွေ ပြီးနေတာလဲ"

စကားသံနှင့်အတူ မွေးရနံ့တစ်ခုက သူ့အနားသို့ ရောက်လာသည်။ ပြီးတော့ လက်သည်းနီ ဆိုးထားသော လက်ချောင်းကလေးတွေနှင့် ကက်ဆက်ခလုတ်ကို လှမ်းနှိပ်ကာ သူ့နံဘေးတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ ခဏကြာတော့ ထရေဇီဟောင်း၏ Hello Darling ၌ သီချင်းသံ ငြိမ့်ငြိမ့်ကလေးကို ကြားရသည်။ ပန်းပွင့်ပုံလှလှကို မဆွဲတတ်သော ထို လက်ချောင်း ကလေးများ သည် အခုတော့ တန်ဖိုးကြီးကြီး ကက်ဆက်ခလုတ်ကို နှိပ်တတ်နေပြီ ဖြစ်သည်။

သူမ Hello Darling ၌ သီချင်းသံကို တိုးတိုးကလေး လိုက်ငြီးသည်။ ဒီသီချင်းကို သူမသိပ်ကြိုက်သည် ဆိုသဖြင့် သူ ရေးပေးခဲ့ရဖူးသည်။ ပြီးတော့ ဘွဲ့နှင်းသဘင်နံဘေးက ပန်းခြံလေးထဲမှာ သူက တိုးတိုးကလေး ဆိုပြရဖူးသည်။ သူမက နံဘေးက ခုံတန်းပြာကို မှီကာ မျက်စေ့ကို မှတ်ကာနေသည်။ သူက သီချင်းဆိုရင်း သူမမျက်နှာပေါ်မှာ ယိမ်းလှုပ်နေသည့် သစ်ရွက်ကြား နေပြောက်ကလေးတွေကို ငေးမောနေခဲ့သည်။ သစ်ရွက်ရိပ်ဖြင့် အေးနေသော ပန်းခြံထဲတွင် သူ့ရင်တွေ တဖျပ်ဖျပ် ခုန်နေခဲ့ဖူးသည်။

"ဒီသီချင်းကို မင်း ကြိုက်တုန်းပဲလား"

သူမက စတီးလ် ဓားပေါ်ကော့ကော့ တက်လာသော ပန်းသီးခွံကလေးကို ဖျတ်ခနဲ ဘေးခွာချကာ ပြီးသည်။ ပြီးတော့ ဆံပင်အတို က

လေး ဝဲညိတ်သွားအောင် ခေါင်းကို ညိတ်သည် ။

"အပြင်သွားခါနီးတိုင်းဆို ဒီသီချင်းကို ရစ်ထားခဲ့တယ်၊ အခန်းထဲ ပြန်ရောက်တာနဲ့ ပထမဦးဆုံး နားထောင်တာ ဒီသီချင်းပဲ"

စကားဆုံးတော့ သူမက အံတစ်ချက်ကြိတ်ကာ စတီးလ်ဇားကို ပန်းသီးထဲ ထိုးနှစ်လိုက်၏။ ခဏကြာတော့ ပန်းသီးစိတ်ကလေးတွေ သူမလက်ထဲ ကျလာသည် ။

"သူ ... အခု ဘာလုပ်နေလဲ"

သူမက ပန်းသီးစိတ်တွေကို ပန်းကန်ထဲထည့်ရင်း သူ့ကို မော့မကြည့်ဘဲ မေးသည် ။ ရုတ်တရက် ငြိမ်နေသော သူ့အသိဉာဏ်သည် ဦးနှောက်ထဲမှ ဝဲပျံ့လွင့်ထွက်သွားကာ ဘာပြန်ပြောရရင် ကောင်းမလဲဟု စကားလုံးကို လိုက်ရှာသည် ။ မတွေ့။ သူ့လည်ချောင်းသည် ချက်ချင်း ခြောက်သွေ့လာကာ အသိစိတ်သည် ရိုးခနဲ ရိပ်ခနဲ ရွေ့နေသေး၏။ ဒုတိယအကြိမ် ထပြန်ဖို့ သူ စဉ်းစားမိသည် ။ ကားဟွန်းသံတစ်သံသည် အလုံပိတ်ထားသော အပေါ်ထပ်အခန်းထဲ ခပ်အုပ်အုပ် ဝင်လာ၏။ သူမက သူ့ကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ မော့ကြည့်သည် ။

"ဒီလိုပါပဲ"

အဓိပ္ပာယ် သိပ်မရှိသော သူ့အဖြေကို သူမက နှုတ်ခမ်းကို လျှာနှင့် တစ်ချက်သပ်ကာ ခေါင်းကို ညိတ်ပြီး ကောင်းမွန်စွာ လက်ခံသည် ။

"မင်းရော ... ဘာလုပ်နေလဲ"

သူမထံမှ အပြုံးတစ်ခု လှစ်ခနဲ ထွက်ကျလာ၏။ ပန်းသီး အလယ်ရိုးနှင့် အခွံများကို ပလတ်စတစ် ခွက်ကလေးထဲ ထည့်ကာ ဘေးကို ဖယ်ကာ သူ့မျက်ဝန်းများကို တည့်တည့်ဆုံအောင် ကြည့်ရင်း 'ဒီလိုပါပဲ'ဟု ပြ

နံ့ဖြေသည်။ သီချင်းသံ ဆုံးသွားသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက် မျက်ဝန်းချင်း မရွေ့ကြ။ သူမ မျက်နှာပေါ်မှ အပြုံးသည် ဖျတ်ခနဲ လွင့်ထွက်သွားကာ ရယ်သံ တဟားဟား ပြိုင်တူ လွင့်ထွက်လာသည်။

သို့သော် ထို့အတူ ရယ်မောဖြစ်သော ရယ်သံများ သည် ဟို ယခင်တုန်းက ရယ်သံများ လို ပေါ့ပါးလတ်ဆတ် နေခြင်းမျိုး မရှိ။ လွတ်လပ် ငြိမ်းချမ်းခြင်းမျိုး မရှိဆိုတာကို သူသိသည်။ ထိုရယ်သံများ ၏ နောက်တွင် တစ်ခုခု ထုထည်ကြီးမားစွာ ရှိနေကြောင်းကို သူ ခံစားနေရသည်။

သူမက ပန်းသီးစိတ်ကလေးကို လှမ်းယူရင်း သူ့အနား တိုးကပ်လာသည်။ ကက်ဆက်မှ ရော်နယ်ရယ်ချီ၏ Hello သီချင်းသံကို ကြားရသည်။ ညဝတ်အင်္ကျီထဲမှ ထိုးထွက်လာသော သူမ၏ လက်မောင်းသားဖြူဖြူ၊ အခန်းထဲတွင် လေထုနှင့် ရောနှောပြီးသွားပြီ ဖြစ်သော သူမ၏ မွှေးရနံ့အတူ။ သူ သူမကို ခိုးငေးသည်။ သူမမျက်နှာက ဟိုးယခင်က အတိုင်း ဟုတ်သလား မဟုတ်ဘူး လား။ ခုနက ရယ်လိုက်ကြသည့် ပျော်ရွှင်မှု၏ အကြွင်းအကျန်များ သည် သူမမျက်ဝန်းထဲတွင် အရောင်တစ်ခုလို လင်းလက် ကျန်နေငေး၏။ သူမနှင့် မျက်ဝန်းချင်း ပြန်ဆုံသည်။

"ဒီအခန်းမှာ မင်းတစ်ယောက်တည်း နေတာလား"

သူမက အရင်အတိုင်း မျက်ဝန်းများကို မခွာဘဲ ခေါင်းကို ညိတ်သည်။ ထိုခေါင်းညိတ်ဟန်သည် တစ်ခုခုကို စိန်ခေါ်သလို၊ သူမကို မေးခွန်းတစ်ခုကို ပြန်မေးသလို အဓိပ္ပာယ်လည်း ထွက်သေး၏။ သူ စကားပြောမှားသွားပြီဟု သိလိုက်သဖြင့် နည်းနည်း ရှက်သွားမိသည်။

သူနှင့် မျက်ဝန်းချင်း ခွာကာ သူမက ဆိုဖာပေါ်မှာ တင်ထားသည့် အညိုရောင် စက္ကူအိတ်ကို လှမ်းဆွဲကာ အထဲသို့ လက်နှိုက်သည်။ ပြန်ထွ

ကံလာတော့ သူမလက်ထဲမှာ အပြာရောင် ကျောက်ဆူးတံဆိပ် ဘီယာ တစ်ဘူး ပါလာသည် ကို အံ့ဩဖွယ်ရာ သူ တွေ့ရသည်။ ။

"သောက်မယ် မဟုတ်လား"

သူဒေါသသည် နှလုံးသားမှ အသိစိတ်။ အသိစိတ်မှ လည်မျို။ လည် မျိုမှ လက်ဖျားဆီသို့ ချက်ချင်း ခုန်ထွက်သွားကာ သူမထံသို့ ဘီယာဘူး ကို ဆွဲယူလိုက်သဖြင့် စားပွဲပေါ်မှ ပန်းခြောက်ကလေး လဲသွားသည်။ ။ ပ န်းသီးစိတ်ပန်းကန်နေရာ နည်းနည်း ရွေ့သွားသည်။ ။

အေးစက်နေသော ဘီယာဘူးကို တအား ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း သူ့နှုတ် ခမ်းနောက်မှ သွေးကြောကလေးတွေထဲ ရောက်နေသည့် ဒေါသသည် ဘာစကားလုံးကိုမှ ရှာဖွေ မတွေ့သောကြောင့် ဒီအတိုင်းပင် ခုန်နေခဲ့သ ည်။ ။ အနည်းငယ် အံ့ဩသွားသော အကြည့် သူ့ထံ ရောက်လာသည် မှ အပ သူမက ဘာကိုမှ တော့ အကျိုးအကြောင်းကို မမေး။ Hello သီချင်း သံနုနု၊ ငြိမ်သက်နေသော တိုက်ခန်း အပေါ်ထပ်တွင် သူတို့ နှစ်ယောက် စကားမပြောဖြစ်သော စက္ကန့် တော်တော်များများကို ဖြုန်းပစ် လိုက်ကြ သည်။ ။

နောက်ဆုံး သူက သက်ပြင်းကို ချသည်။ ။ ဘီယာဘူးကို စားပွဲပေါ်ချ သည်။ ။ သူမက မျက်လွှာကို ချသည်။ ။ ဒီတစ်ကြိမ် သူမမျက်နှာကို ကြည့် ရတာ နည်းနည်း အေးစက်နေပြီး သူ နားမလည်သော အရာတွေ အများ ကြီးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ။ ထိုအခါ သူ့အာရုံအတွင်းသို့ မေးခွန်းပေါင်းများ စွာ ဝင်ရောက် လာပြန်လေသည်။ ။

"မင်း အိမ်ထောင် ကျနေပြီလား"

ပါးစပ်ထဲသို့ လက်ညှိုးကလေးကို ထည့်လိုက်ရင်း သူမက ဆံပင် တွေ ဘယ်ညာ ယိမ်းသွားအောင် ဦးခေါင်းကို ခါသည်။ ။ ပြီးတော့ သူ့နံ

ဘေးကို စွေခနဲ ရောက်လာကာ သူ့လက်မောင်းကို လက်သည်းချွန် က လေးတွေနှင့် အသာဖိခြစ်ကာ တိုးတိုးပြောသည်။ ။

"အဲဒါ ... မမေးနဲ့ ကွာ"

မမေးနဲ့ ကွာ ... မမေးနဲ့ ကွာ ... မမေးနဲ့ ကွာ ... သူမထံမှ ဒီစကားမျိုးကို ဒုတိယအကြိမ် ကြားရခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ။ ပထမ အကြိမ်တုန်းက ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်ရဲ့ AE5 အခန်းလွတ်ထဲမှာ ...။ သူ စကား စတင်ပြောတုန်းက သူမက ပီကေတစ်ခုကို ဝါးကာ တဖောက်ဖောက် လုပ်နေခဲ့သည်။ ။ သူ့စကား တစ်ဝက်လောက် ရောက်တော့ သူမ နှုတ်ခမ်းတွေ ငြိမ်သွား၏။ သူ့ကို အံ့သြသလို လေးငါးခါ မော့ကြည့်သည်။ ။ သူက အိပ်မရသည့် ည၏ အိပ်မက်၊ လမင်း၏ ရနံ့၊ ညပွင့်ပန်းများ ၏ ကဗျာ၊ နှလုံးသားတစ်ခု၏ အသိဉာဏ်မှ လွတ်ထွက်လာသော စကားများကို တတွတ်တွတ် ပြောနေခဲ့သည်။ ။

သူမက လူမရှိတော့သော အခန်းလွတ်ထဲမှ စာသင်ခုံများကို တွေ့တွေ့ကြီး ငေးနေခဲ့သည်။ ။ သူ့ကို ဆက်ပြောစေချင်သည့် အရိပ်အယောင် သည် သူမ၏ ညှို့မျက်ရည်သင်း မျက်ဝန်းများ ထဲတွင် ၊ အကြည့်များ ထဲတွင် ရှိနေသော်လည်း သူက သူ့ကိုယ်သူ ရပ်၍ မရတော့။

"အဲဒါ ... ဆိုရင် မင်းငါ့ကို မုန်းသလား"

သူမက ခေါင်းခါပြန်သည်။ ။ မချစ်လည်း မချစ်၊ မမုန်းလည်း မမုန်းသော အဓိပ္ပာယ်ကို အသေအချာ မသိလောက်အောင်ကို အဲဒီတုန်းက သူက ညံ့ခဲ့သည်။ ။ မမေးနဲ့ ကွာ ဆိုသည့် စကားလုံး တစ်လုံးသည် သူ့အသိဉာဏ်ထဲတွင် ယိမ်းထိုးနေခဲ့၏။

"ငါက မင်းကို အရမ်း ချစ်နေတယ်၊ သိပ်ချစ်နေတယ်လေ"

"အဲဒါကို မေ့ထားလိုက်ပါလား၊ မေ့ပစ်လိုက်ပါလား၊ တို့နဲ့ အမြဲတမ်း တွေ့နေရတာပဲဟာ"

သူမက သူ့အနားမှ ထသွားသည်။ သူ Hello သီချင်း၏ solo ပိုဒ်တီး လုံးများကို အာရုံစိုက် ထားလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချသည်။ သူပြန်မှ ဖြစ်တော့မည်။ အပြင်ကို စိတ်ရောက်သွားတော့ နူးညံ့သည့် ကားသံသဲ့သဲ့ကို ကြားရသည်။ ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ ရှိတဲ့ လူတွေကြားထဲကို တိုးဝင်ပြီး ဆေးပေါ့လိပ်ကို အားရပါးရဖွာ တစ်ခုခုကို ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဒေါသဖြစ်ကာ သူ လမ်းလျှောက်လိုက်ရရင် ဘယ်လောက် ကောင်းမလဲ။

သူ မတ်တတ် ထရပ်လိုက်သည်။

"ပြန်မယ်၊ ပြန်တော့မယ်"

သူ့စကားသံ ဆုံးတော့ ဝန်းခနဲ ဒေါသဖြစ်သွားသည့် မျက်ဝန်းများ သူမထံမှ သူ့ဆီသို့ လွင့်ကျလာသည် ကို သူ အံ့ဩစွာ တွေ့လိုက်ရ၏။ ထိုဒေါသ ဖြစ်နေသော မျက်နှာသည် လက်တွေ့ခန်းထဲမှာ ပုံသေးသေးတွေ ဆွဲမိလို့ ဆရာမက ပြန်ဆွဲခိုင်းစဉ်က တွေ့ရသည့် ဒေါသမျိုး။ မျက်နှာကို ကျာပွတ်နှင့် ဖြတ်အရိုက် ခံလိုက်ရတဲ့ လူတစ်ယောက်မှာ ရှိတဲ့ ဒေါသမျိုး။ ပြီးတော့ သူ့ကို သူမက စူးရဲသည့် အကြည့်နှင့်လည်း ကြည့်နေသေးသည်။ ထိုအကြည့် ဒါဆိုရင် ဘာဖြစ်လို့ လိုက်လာသလဲ ... ဆိုသော မေးခွန်းကို သူ့ခံစားမှုထဲသို့ အသံမဲ့ ပေးပို့ခြင်း ဖြစ်၏။

"ငါ ... ဒီလိုမှန်း မသိခဲ့ဘူး၊ မင်းရဲ့ အိမ်မှာ မင်းနဲ့ အတူ လူတွေ ရှိလိမ့်မယ်လို့ ထင်တာ၊ ပြီးတော့ မင်းကလည်း ကျောင်း နောက်ဆုံးနေ့တုန်းက ချယ်ရီပင်အောက် နောက်တစ်ခေါက် ပြန်တွေ့တဲ့ အထိ သီချင်းကို တစ်နေ့လုံး ဆိုနေတဲ့ မိန်းကလေးလို့ ပဲ ငါက ထင်ထားတာ၊ အခုတော့

မင်းက ..."

"အိုး ... အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဒါတွေဟာ ဘာအရေးလဲ၊ ကျွန်မက ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်တတ်ဘူး ဆိုတာ ရှင်သီတယ်နော်၊ ကဲ အခု ကြက်ဥကြောင်မယ်၊ ဝက်အူချောင်း ကြောင်မယ်၊ ပြီးရင် ထမင်းစားမယ်၊ ဒါပဲ"

"ငါက အရူး မဟုတ်ဘူး ကွ"

"အိုး ... ဒီကလည်း အရူး မဟုတ်ပါဘူး"

စကားဆုံးတော့ သူကလည်း ခိုးခိုးခစ်ခစ် ရယ်လေသည်။ လျှာထုတ်ကာ ပြောင်ပြ လိုက်သေး၏။ သူ သူမစကားတွေကို နားမလည်။ အပြုံးကိုလည်း နားမလည်။ သူ့စိတ်ထဲ ဘာကြောင့် သူမအပေါ် ကရုဏာ ဖြစ်သွားသည် ဆိုတာကိုလည်း သူ နားမလည်။ သူ သက်ပြင်းကို ချသည်။ အေးလေ ... ဒီအခန်းကြီးထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း နေရတဲ့ သူ့ဘဝဟာ ဘယ်လောက်များ အထီးကျန် ဆန်နေလိုက်မလဲ။ သူ့အမူအရာကို တည်ငြိမ်အောင် ပြန်ထိန်းလိုက်သည်။ သူမကို ရှင်းပြမှ ဖြစ်တော့မည်။ တစ်ခုခု နားလည် သွားအောင်တော့ ပြောရတော့မည်။ သူ အသိဉာဏ်တွေကို ရုတ်တရက် လိုက်လံစုကာ ဘာပြော၊ ရှင်းပြရရင် ကောင်းမလဲ ဟု စဉ်းစားသည်။

"မင်း စိတ်လေနေတယ်"

" မဟုတ်ဘူး ၊ လုံးဝ မဟုတ်ဘူး ၊ အဲဒီစိတ်ကို လေရအောင် စိတ်လေခွင့်ကို တောင်းနေတာ"

" မဟုတ်ဘူး လေ၊ ငါ ဆိုလိုချင်တာက လူ့ဘဝဆိုတာ ..."

"ဟောတော့ ... ကြက်ဥက သုံးလုံးပါ ကျန်ပါတော့လား၊ အဲဒီလို

လား လူ့ဘဝဆိုတာ ..."

သူမက ရေခဲသေတ္တာကို ဖွင့်ရင်း အသံမြူးမြူးနှင့် အော်သည်။ သူမကို ကြည့်ရတာ တစ်ခုခုကိုတော့ ပျော်ဖို့ တွေ့သွားဟန် တူသည်။ သူမက စိတ်ရှည်ရှည်ထားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ သူမကို သူ နားလည် စေချင်တာက ဘာလဲ။ အခု သူမက ပြန်ပါ ဆိုရင်တောင်မှ သူမပြန်တော့။

"ကိုယ်တို့ ကျောင်းပြီးလို့ ဝေးသွားကြတဲ့ နေ့ကနေ ဒီနေ့အထိ မင်းဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့တယ် ဆိုတာ ပြောပြမလား"

"ခဏနော်၊ ခဏလေး၊ ကက်ဆက်ကို နည်းနည်း ကျယ်လိုက်ပါလား၊ ကြက်ဥ ကြော်မယ်နော်"

သူမက သွက်လက်စွာ နောက်ဖေးခန်းထဲ ပြေးဝင်သွား၏။ အခုထိ သူလည်း သူမကို ဘာပြောရမှန်းဆိုတာ မစဉ်းစားမိသေး။ သူမ ဘာတွေ ဖြစ်နေခဲ့သနည်း။ ဒါကို သူသိမှ ပြောဖို့ စကားရမည်။ အမှန်တရား၊ လူ့ဘဝ၊ မိန်းကလေး တစ်ယောက်၏ တည်ငြိမ် သန့်ရှင်းတဲ့ ဣန္ဒြေ၊ ဘဝရဲ့ လိုက်ဖက်ညီမှုများ ၊ ပတ်ဝန်းကျင်၊ ငွေကြေး၊ အချစ်၊ မေတ္တာ၊ မိသားစုဘဝ၊ ခေတ်ရေစီးကြောင်း၊ အသိဉာဏ်၊ ငြိမ်းချမ်းမှု သူလုံးလည် လိုက်လာသည်။ ။

ထိုစဉ် ... ဘဲလ်တီးသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် သူ အံ့သြသွားသည်။ ဒုတိယအကြိမ်၊ တတိယအကြိမ်။ သူမက မီးဖိုခန်းထဲကမှ ကမန်းကတန်း ပြေးထွက်လာသည်။ ။ လေထဲတွင် ဝဲသွားသော ညဝတ်အင်္ကျီက သူ့လက်မောင်းများကို ပွတ်တိုက်သွား၏။ သူမက တံခါးကို အနည်းငယ်ဟကာ ကြည့်ပြီး မျက်နှာက ဝင်းလက်သွားကာ လျှာထိုးတံခါးကို အားနှင့် တွန်းကာ ခပ်ကျယ်ကျယ် ဖြစ်အောင် ဖွင့်သည်။ ။

ပွင့်ဟသွားသော တံခါးမှ အမွှေးကြမ်းများ ပါသော လက်တစ်ဖက်

တိုးဝင်လာသည် ။ နောက် ဖောင်းအစ်အစ် မျက်နှာတစ်စုံ၊ ရူးဖိနပ်၊ ကုတ်အင်္ကျီ၊ ဘီယာနဲ့။

"အန်ကယ်"

ဝင်လာသည့် လူက ဦးခေါင်းကို ငဲ့စောင်းကာ သူ့ကို ကြည့်သည် ။ သူ့ဝန်းခနဲ ထရပ်လိုက်သော်လည်း ထိုလူ၏ မျက်နှာမှာ ဘာမှ အပြောင်းအလဲကို မတွေ့ရ။ သူသာ ရင်တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာသည် ။ လက်ဖျားမှာ ချွေးစေးတွေ စိမ့်ပြန်လာသည် ။ သူမက ထိုလူ၏ ကုတ်အင်္ကျီအကြားမှ အနည်းငယ် ရွဲ့နေသော နက်တိုင်ကို သပ်ရပ်အောင် အသာဆွဲထည့် ပေးသည် ။ သူမက ဖြည်းဖြည်း တွန်းလိုက်ကာ ထိုလူက အထဲသို့ ရောက်အောင် ဝင်လာသည် ။

"တောင်ကြီးက ဘာတဲ့ လဲ ကလေး၊ ရောက်ခဲ့သေးလား"

"ဟုတ် ... အန်ကယ်၊ မငြိမ်းသာနဲ့ မတွေ့ခဲ့ဘူး၊ ကိုဖြိုးက သူ လိုက်လာခဲ့မယ်တဲ့ ၊ ပြီးတော့ အဆင်ပြေတယ်တဲ့ "

"အင်း ..."

ထိုလူက ကျေနပ်သွားသလို သူမဆံပင်တွေကို လှမ်းပုတ်ကာ စသည် ။ သူယောင်ယမ်းပြီး ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်မိသည် ။ သူ့ရင်သည် တဒိုင်းဒိုင်း ခုန်နေကာ အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ် နေမိသော်လည်း ထိုလူကရော သူမကပါ သူ့ကို လှည့်မကြည့်ကြ။ သူရှိနေတာကိုရော သိရဲ့ လား။

"ကလေးက ဖုန်းတော့ ဆက်မှ ပေါ့"

"ဟုတ် ... သမီး မနက်က ခရီးပန်းလာလို့ နုံးနေတာ၊ ပြီးတော့ အန်ကယ်လည်း မရှိဘူးလို့ လည်း ထင်လို့ "

"ရှိပါ့ဗျာ"

ထိုလူနှင့် သူမက ဟားဟား တခစ်ခစ် ရယ်သံတွေကို ကြားရတော့ သူဦးခေါင်းသည် ပေါက်ထွက် သွားပြီလားဟု ထင်ရ၏။ သူ နှစ်ယောက် စလုံးကို ပြူးကြောင်စွာ ကြည့်နေမိသည် ။ သူမက ဘာဖြစ်လို့ လူမိတာ ကို ကြောက်ရွံ့ မသွားရတာလဲ။ သူရှိနေတဲ့ အတွက် ထိုလူကြီးကရော သူ့ကို ဘာကြောင့် စိတ်မဆိုးရတာလဲ၊ သူမကရော သူ့ကိုပြန်ဖို့ ထွက်သွားဖို့ ဘာကြောင့် မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲ မပြရတာလဲ၊ သူရှိနေ တယ် ဆိုတာကိုရော အဲဒီနှစ်ယောက်စလုံးက ဘာလို့ နည်းနည်းကလေး မှ ဂရုမစိုက်ရတာလဲ၊ သူ ရှိနေတာရော ဟုတ်ရဲ့ လား။

"ထမင်း စားမလား အန်ကယ်၊ ပြီးတော့ ..."

"နီး ... နီး ... စားခဲ့ပြီးပြီ၊ ပြန်မှာ ဟော ဘာနဲ့လဲ"

"ဘာလဲဟင်၊ ဟယ် ... ကြက်ဥ၊ ကြက်ဥ၊ ကိုရဲ ကြက်ဥ မီးဖိုပေါ်မှာ သွားပါပြီ"

သူမက မီးဖိုချောင် ဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုးကာ ထိုလူကြီး ရင်ခွင်ထဲ ရောက်သွားပြီး တအား အော်သည် ။ သူ ကြောင်ငေးကာ နေမိသေးသ ည် ။ နောက်တော့မှ သူ့အာရုံထဲကို ကြက်ဥတူးနံ့က ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ရော က်လာ၏။

"ကိုရဲ ... သွားပါဦး၊ လုပ်ပါဦး"

သူ ဝုန်းခနဲ မီးဖိုထဲ ဘာကြောင့် ပြေးဝင်လာခဲ့သည် ကို သူမသိ။ ဒယ် အိုးပေါ်မှာ ကြက်ဥသုံးလုံးက မြင်မကောင်း လောက်အောင် မည်းတူးနေ ပြီ၊ ဒယ်အိုးထဲက ဆီသံ တကျွမ်းကျွမ်း မြည်နေကြသည် ။ သူ ကမန်းက တန်း ရှေ့နံရံပေါ်မှာ တွေ့ရသော မီးခလုတ်ကို ဆွဲလိုက်သည် ။ မီးဖိုခန်း သည် မှောင်သွား၏။ သူ့ကိုယ်သူ တစ်ချက် ဆဲလိုက်ပြီး ဆီသံ တကျွမ်း ကျွမ်းက ပိုပြင်းထန်လာသည် ။ သူ ကမန်းကတန်း ထိုင်ခလုတ်ကို ဆွဲတင်

ပြီးတော့မှ နောက်ထပ် ခလုတ်တစ်ခုကို ဆွဲချလိုက်ရသည်။ လျှပ်စစ်မီး
ဖိုမှ ဝါယာ ကြိုးများ ဖျတ်ခနဲ မှိန်သွားသည်။ ။

သူ သက်ပြင်းကိုချသည်။ ။ ထို့နောက် ဒယ်အိုးကို ဒီအတိုင်း
ကိုင်မိသဖြင့် လက်အတော် ပူသွားသေး၏။ နဖူးတွင် စို့တက်လာသော
ချွေးကို သုတ်ကာ မီးခလုတ်ကို မကျေမနပ် လှမ်းကြည့်ရင်း ဖြစ်နေမိ
သေးသည်။ ။

ထို့နောက် သူ သူမကို ဖျတ်ခနဲ ပြန်သတိရသည်။ ။ အိမ်ရှေ့ကို ထွက်
ဖို့ လုပ်ပြီးမှ သူ့ကိုယ်ရှိန်ကို သပ်ရသည်။ ။ မီးဖိုချောင်ထဲမှ ပြတင်းပေါက်
တစ်ခုနား ကပ်၍ အောက်ကို ငုံ့ကြည့်တော့ နောက်ဖေး လမ်းကြားသည်
မည်းမှောင်လျက်ရှိ၏။ ပြတင်းပေါက်မှ ကားသံနှင့် ကားမီးရောင်ကို လှ
မ်းမြင်နေရသည်။ ။ သူ ခဏရပ် စဉ်းစားသည်။ ။

သူ အံ့ကို တစ်ချက် ကြိတ်ကာ အိမ်ရှေ့သို့ မထွက်ချင်သော်လည်း ထို
အပေါက်မှ ပင် အောက်ကို ဆင်းလို့ ရတော့မည် ဆိုတာကို သိသွားသဖြင့်
ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်သည်။ ။ ပလက်ဖောင်းပေါ်သို့ ပြေးတက်ကာ သူ
အားရပါးရ ဒီနေရာက လွတ်အောင် ပြေးချင်နေပြီ။

သူ မွန်ထူနေသည့်စိတ်၊ စိတ်စောနေသည့်စိတ်၊ ရှက်ရွံ့နေသည့် စိတ်
တို့ ဖြင့် အရှေ့ကို ထွက်လိုက်တော့ ဧည့်ခန်းသည် မည်းမှောင်နေသည်
ကို တွေ့ရသဖြင့် သူ အံ့ဩသွားသည်။ ။ သူ မီးခလုတ် မှားပိတ်တုန်းကပဲ
မှောင်သွားတာလား။ သူ မီးခလုတ်ကို ပြန်ဖွင့်ခဲ့သဖြင့် မီးဖိုခန်းပင် မီးလ
င်းနေပြီ။ ။ အလင်းရောင်ကို ကျောပေးကာ အမှောင်ထဲကို ငေးရသဖြင့်
သူ့မျက်စေ့မှာ ဘာကိုမှ မကွဲပြား။ ခဏကြာသည် အထိ သူရပ်ပြီးမှ အ
မှောင်က သဲကွဲလာသည်။ ။ တံခါးနားမှာ ဘယ်သူမှ မရှိကြတော့။ ဆိုဖာ
ပေါ်မှာ လည်း မရှိ။

သူ ပထမ ဝမ်းသာသွားကာ တံခါးနားသို့ ခပ်သွက်သွက် ထွက်လာခဲ့သည်။ ။ သူတံခါးကို ရောက်တော့ သူမဆွဲဖွင့်ထားသော အိမ်ရှေ့ခန်းကို ကာသည့် ရေညိုရောင် လိုက်တွန့်ကြီး ပြန်ပိတ်လျက် ရှိသည် ကို တွေ့ရသည်။ ။ ထိုလိုက်ကာနောက်မှ စကားသံသဲ့သဲ့ကို သူကြားရသည်။ ။

သူ့ရင်သည် တဒိုင်းဒိုင်း ပြန်ခုန်လာကာ ခွေယိုင် လဲသွားတော့မလား ထင်ရသည်။ ။ ဒယ်အိုးအပူဖြင့် ကပ်မိသော လက်ချောင်းများကို တင်းတင်း ဆုပ်ထားကာ အံကို ကြိတ်မိသည်။ ။ သူ့ရင်ခုန်သံသည် အရှိန်ပြင်းစွာ မြည်နေရာမှ တဖြည်းဖြည်း ဖျော့ကျ၊ ဖျော့ကျကာ နောက်ဆုံးတွင် ဘာသံမှ မကြားရတော့သည့်အထိ သူ့အမှောင်ထဲမှာ အေးစက်တောင့်တင်းလာသည်။ ။ သူ့အံကို ကြိတ်ထားသည်။ ။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ သွေးကြောတွေ တဖြည်းဖြည်း ဖောင်းအစ်ကာ လာသည်။ ။

ရေညိုရောင် ကန့်လန့်ကာက ငြိမ်ခနဲ ယိမ်းလှုပ်သွားပြီး သူမက ဆံပင်တွေကို အားရပါးရ သပ်တင်ကာ ထွက်လာသည်။ ။ သူမနောက်မှ ဘီယာဘူးကို နောက်ဆုံးအကြိမ် အားရပါးရ မော့သောက်ရင်း ထိုလူက ထွက်လာကာ သူမထံ ဘီယာဘူးကို လှမ်းပေးသည်။ ။ ထို့နောက် သူ့ရှေ့မှ ပင် ဖြတ်ကာ တံခါးနားကို ရောက်မှ ‘Goodbye’ဟု သူမကို နှုတ်ဆက်သည်။ ။ ထို့နောက် တံခါးဆွဲဖွင့်သံ၊ ခန္ဓာကိုယ် လေးလေးကြီးနှင့် နင်းဆင်းသွားသော ရှူဖိနပ်သံ တဘုတ်ဘုတ်ကို သူ ကြားရသည်။ ။

သူမက တံခါးလက်ကိုင်ဘုကို ကိုင်ကာ ခဏ ငိုနေသေး၏။ ပြီးမှ ခေါင်းကိုမော့ကာ ဆံပင်တွေကို ဒုတိယအကြိမ် သပ်တင်ကာ တံခါးကို ပိတ်ပစ်လိုက်ရင်း သူ့အရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။ ။ အမှောင်ထဲမှာ ကျင့်သားရနေသည့် အပြင် ပြတင်းမှ အလင်းသံသဲ့သဲ့ကြောင့် သူမမျက်နှာကို သူကောင်းစွာ မြင်နေရသည်။ ။

သူမက သူ့ကို နှစ်လိုအားရဖွယ်ရာ ဖျတ်ခနဲ ပြုံးပြသည်။ ။

သွေးကြော သေးသေး ကလေးတွေကအစ ဖောင်းအစ်နေသော သူ့
လက်တစ်ဖက်သည် လေထဲသို့ အားကုန် မြောက်တက် သွားသည်။ ။ သူ
မ နောက်ကို လန်ထွက်သွားပြီး သူမလက်ထဲက ဘီယာဘူးခွံ တလိမ့်ခေါ
က်ကွေး လွင့်စဉ် ထွက်သွားသည်။ ။

သူမက အံ့ဩကာ ဒေါသဖြစ်သည့် မျက်နှာဖြင့် သူ့ရှေ့တည့်တည့်ကို
ပြန်ရောက် လာပြီး သူနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်သည်။ ။ ပြီးတော့ အားရပါးရ
မဲ့လိုက်ကာ သူ့ပါးပေါ်ကို လက်တစ်ဖက် အရှိန်ပြင်းစွာ ကျလာသဖြင့် သူ
လည်း အနည်းငယ် ယိုင်ထွက် သွားသည်။ ။

သူတံခါးကို ဝုန်းခနဲ ဆွဲဖွင့်ကာ လှေကားထစ်များကို အားရပါးရ
ပြေးဆင်း လာခဲ့သည်။ ။ သူ့အရှိန်ကို သူ မထိန်းနိုင်သည့် တိုင်အောင် အ
ရှိန်ကို ထပ်၍ ထပ်၍ ထည့်ကာ ပြေးဆင်းလာခဲ့သည်။ ။

နောက်ဆုံး လှေကားသုံးထစ်ကို ခုန်ချကာ ပလက်ဖောင်းပေါ် ခုန်တ
က်လိုက်သည့်အခါ တိုယိုတာဂျီထောင် ကားတစ်စင်းက သူ့အနားမှ
ငြိမ့်ငြိမ့်ကလေး မောင်းထွက်သွားသည်။ ။

သူ အားရပါးရ ကျိန်ဆဲကာ ရပ်ငေး ကြည့်နေမိလေသည်။ ။
